

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΦΙΛΟΙ ΙΕΡΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ»

«Υμείς φίλοι μου έστε...» (Λω. ιε', 13-14)

ΕΤΟΣ 7° • ΤΕΥΧΟΣ 38 • ΜΑΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2006

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

(Σώζονται, άραγε, αυτοί που δεν είναι βαπτισμένοι;)

Τό παρακάτω κείμενο είναι προφορικός λόγος - κήρυγμα που άπηθύνη ο Καθηγούμενος του Ίερού Κοινοβίου Οσίου Νικοδήμου άρχιμανδρίτης π. Χρυσόστομος προς τό εκκλησίασμα που συμμετείχε στην ευχαριστιακή Σύναξη της Κυριακής 28 Μαΐου 2006 (Κυριακή του Τυφλού).

Τό κήρυγμα (στό όποιο διατηρήθηκε ή άπλόητητα της άμεσης και ζωντανής γλώσσας) άποτελείται άπό δύο μέρη, φαινομενικά μόνο διαφορετικά μεταξύ τους, νοηματικά όμως άρρηκτα συνδεδεμένα τό ένα με τό άλλο. Ξεκινάει με κάποια άληθινή ιστορία που συνέβη κάποτε στό παρελθόν, καταλή-

γει όμως στό τέλος ή ιστορία αυτή νά καταστεί ένα άπόλυτα προσωπικό θέμα του κάθε πιστού Χριστιανού. Με ύφος άνεπιτηδευτο, άπλό κι άπέριττο, αλλά παράλληλα με τρόπο άμεσο και διεσδυτικό, προβληματίζει ταράζοντας, θά έλεγε κανείς, «τά λιμνάζοντα συνειδησιακά ύδατα» της πνευματικής αυτάρκειας, του εφησυχασμού και της άμεριμνησίας μας.

Έπειδή λοιπόν άπτεται άμεσα του ζητήματος της προσωπικής μας σωτηρίας, θεωρησαμε σκόπιμο νά τό δημοσιεύσουμε με τήν πεποίθηση και τήν έλπίδα ότι θά ώφελήσει πνευματικά τους άναγνώστες του περιοδικού μας.

Όταν κάποτε έπισκέφθηκα τίς σπηλιές του Άγιου Όρους, κάποια φορά συνάντησα έναν άσκητή με τόν όποιο κάθησα νά συζητήσω και νά ρωτήσω κάποια πράγματα... Τόν έρώτησα λοιπόν, άνάμεσα σέ άλλα, αν σώζονται αυτοί που δεν είναι βαπτισμένοι... Κι εκείνος μου είπε:

«Θά σου πώ, παιδί μου, τί συνέβη κάποτε, στην Μ. Άσία... Ζούσε, κάποτε, εκεί ένας Τουρκός ό όποίος αγαπούσε πολύ τους Χριστιανούς. Βοηθούσε πάρα πολύ τήν εκκλησία. Βοήθησε μάλιστα νά γίνει κι ένα μοναστήρι... Όπου υπήρχε φτωχός, αυτός έτρεχε και βοηθούσε... Άλλά, ενώ ήταν ό καλύτερος άνθρωπος -κι άπ' τους Χριστιανούς καλύτερος- δεν είχε βαπτιστεί- δεν είχε αποφασίσει νά βαπτιστεί! Τό άφηνε γιά άργότερα...

Κάποια φορά, όμως, πέθανε. Καί πέθανε πριν νά βαπτιστεί! Ό ήγούμενος του μοναστηριού πολύ στεναχωρέθηκε. Στεναχωρέθηκε, γιατί έφυγε ό άνθρωπος αυτός άπό τή ζωή, πριν προλάβει νά βαπτιστεί... Άλλ' όμως ήτανε τόσο καλός άνθρωπος ό Χασάν!...

Έκανε λοιπόν προσευχή πολλή και κάποια μέρα έρχεται ένας άγγελος και του λέγει:

-Θέλεις νά πάμε νά δείς, που βρίσκεται ό Χασάν;

-Ναί, του είπε ό ήγούμενος...

Τόν έπήρε λοιπόν ό άγγελος κι ανέβηκαν, ανέβηκαν, ανέβηκαν... κι έφθασαν σ' έναν περιλαμπρο Ναό. Άστραφταν όλα εκεί μέσα! Ψαλμωδίες άκούγονταν άπό παντού... Ό ήγούμενος τά 'χασε! Όταν μπήκε μέσα σ' αυτόν τόν περιλαμπρο Ναό, ξέχασε και τόν Χασάν...

τά ξέχασε όλα! Δεν ήθελε νά φύγει μέσα άπό 'κει!... Άλλά κάποια στιγμή ό άγγελος πήγε κοντά του και του είπε:

-Πάμε, λοιπόν, νά φύγουμε...

Καθώς έφευγαν, τόν ρωτάει ό άγγελος:

-Είδες τόν Χασάν;

Τότε θυμήθηκε ό ήγούμενος και εί-

πε:

-Όχι, δεν τόν είδα!

-Δέν τόν είδες;

-Όχι, δεν τόν είδα!

-Πάμε, λοιπόν, πίσω γιά νά τόν

δείς...

Μόλις επέστρεψαν, έξω άπό τό Ναό, εκεί πάνω στίς σκάλες του, άπέναντι στό φώς, υπήρχε ένα σκυλί τυφλό, τό όποιο καθόταν σαν νά liaζότανε στό φώς. Είπε τότε στόν ήγούμενο ό άγγελος:

-Αυτή είναι ή ψυχή του Χασάν. Δεν καταλαβαίνει που βρίσκεται, δεν βλέπει τίποτα, δεν άκούει τίποτα,... αλλά δεν είναι στό πύρ της Κολάσεως!...

Τό ίδιο -μου είπε καταλήγοντας ό Γέροντας- συμβαί-

Συνέχεια στί σελ. 2

www.pigizois.gr

Μία Ορθόδοξη Παρουσία
στο Διαδύκτιο

νει και μέ τις ψυχές εκείνες τῶν αἰρετικῶν· ἄν εἶναι καλοί ἄνθρωποι, οὔτε στήν γέενα τῆς Κολάσεως πηγαίνουν, ἀλλά οὔτε και στήν τρυφήν τοῦ Παραδείσου...».

Κάθε φορά πού φέρνω στό νοῦ μου αὐτή τή διήγηση, μέφομαι τόν ἑαυτό μου και σκέπτομαι, μήπως εἶμαι κι ἐγώ ἕνα σκυλί τυφλό και κουφό, παρόλο πού ὁ Θεός μέ ἀξίωσε νά γίνω Ὁρθόδοξος Χριστιανός! Κι ὄχι μόνο μέ ἀξίωσε νά εἶμαι Ὁρθόδοξος Χριστιανός, ἀλλά μέ ἀξίωσε ἀκόμη μέ κάτι παραπάνω: νά εἰσέλθω στά «ἅγια τῶν ἁγίων», και νά τελῶ, -ἤ μᾶλλον, νά τελεῖ δι' ἐμοῦ ὁ Θεός- τήν ἀναιμακτον ἱεουργίαν και λέγω τί μέ ἀξίωσε... τί νά βλέπω και τί νά αἰσθάνομαι!!!...

Ἔτσι εἶμαστε ὅλοι μας, πολλές φορές, μέσα στό Ναό: τυφλοί, κουφοί και ἀναισθητοί!... Ἐνῶ -λέγουν οἱ ἅγιοι- ὅταν κανεῖς μπαίνει στό Ναό πρέπει νά αἰσθάνεται ὅτι στόν Οὐρανό ἀνεβαίνει, ἐμεῖς ἐπηρεασμένοι ἀπό τά τοῦ κόσμου, ἐρχόμεθα πολλές φορές στό Ναό, ὄχι γιά νά δοῦμε τόν Θεό, ἀλλά γιά ν' ἀλλάξουμε τήν ἀτμόσφαιρα τοῦ Ναοῦ· ὄχι γιά νά μποῦμε μέσα στό πνεῦμα τῶν ἀγγέλων, ἀλλά γιά νά βάλουμε τούς ἀγγέλους μέσα στό κοσμικό φρόνημα και πνεῦμα!...

Ἔτσι λοιπόν, τυφλοί, κουφοί και ἀναισθητοί ἦσαν οἱ ἄνθρωποι πρῖν νά ἔρθει ὁ Χριστός. Κι ἔτσι παραμείναμε κι ἐμεῖς... Κι ἐνῶ ὁ Χριστός μας θυσιάζεται και σφαγιαζεται, τά μάτια μας δέν δακρύνουν, ἡ καρδιά μας δέν πάλλει, δέν βλέπομε μέσα στήν ψυχή μας καμμιά ἀλλαγῆ· τυφλοί ἐρχόμαστε - τυφλοί φεύγουμε, κουφοί ἐρχόμαστε - κουφοί φεύγουμε, ἀναισθητοί ἐρχόμαστε - ἀναισθητοί φεύγουμε! Και πολλές φορές μέσα στό Ναό πού εἶμαστε, και μέ τό λογισμό μας ἀκόμη, ἀμαρτάνουμε...

Τό Εὐαγγέλιο μᾶς λέει σήμερα πώς ὁ Χριστός μας ἦρθε και ἔδωσε φῶς σ' ἕναν τυφλό, ἀφοῦ προηγουμένως πήρε χῶμα και ἔπτυνε και ἔκανε λάσπη -ῶ, τί θυμίζει, ἀλήθεια, αὐτό; Αὐτό δέν μᾶς θυμίζει τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ὁ Θεός ἔπλασε τόν ἄνθρωπο «χοῦν λαβῶν ἀπό τήν γῆν», ὅτι ἔπλασε τόν ἄνθρωπο παίρνοντας χῶμα ἀπό τήν γῆ;... Κι ὕστερα, ἀφοῦ ἄλειψε τά μάτια τοῦ τυφλοῦ, τόν ἔστειλε στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ νά πλυθεῖ. Κι ἐκεῖνος ἀνέβλεψε...

Εἶναι, ἄραγε, τυχαῖο ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ὀνομάζει τό «Χρῖσμα», φῶτισμα; Γιατί, ἀλήθεια, μετά τό Βάπτισμα, ἀφοῦ χρισθοῦμε, λαμβάνουμε φῶς· λαμβάνουμε τόν φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Ξεῦρετε ὅτι, τό Φῶς τό ἀληθινό εἶναι ὁ Χριστός μας! Και σέ λίγο -ἴσως φανοῦμε τότε ψεῦτες ὅλοι- τότε πού θά βγεῖ τό Ἅγιο Ποτήριο πού μέσα θά ἔχει τόν ἴδιο τόν Χριστό, κι ἀφοῦ κοινωνήσουν ὅλοι οἱ πιστοί πού εἶναι προετοιμασμένοι, θά ψάλουμε ὕστερα τό «εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνι-

ον, εὔρομεν πίστιν ἀληθῆ...».

Ἄραγε, ἔχουν σχέση αὐτά τά λόγια μέ τήν πραγματικότητα τοῦ καθενός μας ἢ ψάλλουμε -τυφλοί ὄντες- χωρίς νά γνωρίζουμε τί λέμε;

Εἶναι μεγάλη ὑπόθεση, ἀδελφοί μου, νά ζοῦμε τό Μυστήριο τῆς Θεῆας Λειτουργίας και νά γινόμεθα κοινωνοί τῶν Μυστηρίων· ὄχι μέ τ' αὐτιά μας μόνο και μέ τά μάτια μας! Ἀλλά νά μπορούμε νά λαμβάνουμε τόν ἴδιο τόν Χριστό ἀνοίγοντας μέ εὐλάβεια κάθε φορά τό στόμα γιά νά Τόν ὑποδεχθοῦμε, μεταγγίζοντας στό αἷμα μας τό αἷμα Του και μπολιάζοντας τή σάρκα μας μέ τή σάρκα Του!!!...

Ὁ τυφλός λοιπόν πῆγε και πλύθηκε στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ... και ἀνέβλεψε!

Ἐμεῖς βαπτιστήκαμε, φωτιστήκαμε... -«ἐφωτίσθης, ἡγιασθης...», λέμε κατά τό Βάπτισμα... Πιά λίγο, τότε πού ἤμασταν πολύ μικρά παιδιά, ἴσως νά νοιώθαμε κάτι μέσα στήν καρδιά μας..., ὕστερα ὅμως ἡ ἀμαρτία ἦρθε και τά σκέπασε ὅλα!

Και τώρα, ἀντί νά εἶμαστε πιστοί ἄνθρωποι, μπορεῖ νά εἶμαστε μόνο θρησκευτικοί ἄνθρωποι. Ἀλλά ὁ θρησκευτικός ἄνθρωπος δέν σώζεται· ὁ πιστός ἄνθρωπος σώζεται! Ὅπως, ἄλλο πράγμα εἶναι ὁ φιλαθλος και ἄλλο εἶναι ὁ ἀθλητής! Ἄλλο πράγμα εἶναι ὁ χειροκροτητής και ἄλλο εἶναι ὁ ἀγωνιστής! Μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅμως, δέν ὑπάρχουν φιλαθλοι! Ὅλοι μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἀθλητές! Κι ἐμεῖς πού βαπτιστήκαμε, ἄν ἔχουν ἀνοίξει πράγματι τά μάτια μας, σημαίνει τότε ὅτι εἶ-

μαστε ἀθλητές! Ἄν ὅμως δέν ἔχουν ἀνοίξει τά μάτια μας, τότε θά πρέπει, ἀφοῦ δέν γίνεται, ἀφοῦ δέν μπορούμε νά ξαναβαπτιστοῦμε, θά πρέπει... νά βαπτιστοῦμε μέσα στά δάκρυα τῆς μετανοίας μας!

Τώρα, τό ὕδωρ γιά τό βάπτισμά μας θά τό βάλει ὄχι ὁ ἱερέας, ἀλλά ἡ ψυχή μας, και τό ὕδωρ αὐτό θά ρεῖ ἀπό τά μάτια μας, και θά 'ναι τό ὕδωρ αὐτό συνέχεια τῆς καρδιάς μας! Και ὁ ἱερέας, βλέποντας τόν ἀναβαπτισμό μας αὐτό διά τῶν δακρύνων μέσα στό Μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως, θά μᾶς διαβάσει ὕστερα τήν συγχωρητική εὐχή...

Θά πρέπει, λοιπόν, νά συνειδητοποιήσουμε πόσο σύντομη εἶναι ἡ ζωή μας, πόσο γρήγορα οἱ μέρες φεύγουν ἀπ' τή ζωή μας και νά θελήσουμε νά 'ρθουμε πῶς κοντά στόν Χριστό. Νά μετανοήσουμε γιά τίς ἀμαρτίες μας, νά βαπτιστοῦμε μέσα στά δάκρυα τῆς μετανοίας μας γιά ν' ἀνοίξουν τά μάτια μας, νά πλυθοῦν, νά καθαρισθοῦν, και ν' ἀντικρίσουμε ἔτσι μέσα στήν καρδιά μας τόν Σωτήρα...

Δέν θά 'θελα ἄλλο νά σᾶς κουράσω. Μόνο αὐτό νά εὐχηθῶ... Πρῖν κλείσουμε ὀριστικά τά μάτια, καθῶς θά ἀναμένουμε νά 'ρθουν νά πάρουν τήν ψυχή μας, οἱ ἄγγελοι νά 'ναι αὐτοί πού θά ἔρθουν νά τήν πάρουν, και ἡ ψυχή μας νά μπορέσει τότε νά δεῖ τόν Χριστό! Ἀμήν.

...νά μπορούμε νά λαμβάνουμε τόν ἴδιο τόν Χριστό... μεταγγίζοντας στό αἷμα μας τό αἷμα Του και μπολιάζοντας τή σάρκα μας μέ τή σάρκα Του!!!...